

Utorok 13. týždňa

Mt 8,23-27

Búrka a náš vzťah k Ježišovi

Búrky, ktoré na nás dopúšťa Boh, nie sú nám na škodu

Búrka. Kto z nás nezažil búrku? Každý má s ňou skúsenosť. Ako deti sme sa jej báli. Ako dospelí máme pred ňou istý rešpekt.

Aj učeníci zažili búrku, dokonca na mori, ako sme práve počuli. O jej konci evanjelista píše: „**Ludia žasli a hovorili: „Ktože je to, že ho vietor i more poslúchajú“?** (Mt 8,27)

Zamyslime sa nad tým, čo nám chce evanjelista opisom tejto búrky povedať. Keď Ježiš skončil svoju reč na jazere, blížil sa večer a hlásila sa aj únava. Preto povedal učeníkom, aby sa pripravili na druhý breh Genezaretského jazera. Bolo to odvážne slovo. Vplyvom Stredozemného mora a vplyvom rozdielov v nadmorskej výške jazero bývalo v noci dejiskom prudkých búrok. Teplý vzduch sa podvečer dvíha od hladiny a na jeho miesto sa valil z hôr studený, ktorý niekedy veľmi nebezpečne rozhýbal vodnú hladinu. Keď sa už značne vzdialili od pobrežia a Ježišova únava sa premenila na hlboký spánok, prišlo, čo sa dalo predvídať. Nad hlavami učeníkov zahučal vietor a špliechajúce vlny sa začínali nebezpečne prehadzovať do ich rozkolísanej loďky. Ubúdajúca sila a stupňujúca sa víchrica nútili ich zobudiť Majstra, na ktorého vo svojom zápase so živlami akoby boli zabudli. „Pane, zachráň nás, hynieme.“ Áno, bola to pravda. Hynuli, najmä duchovne. Strácali vieru, ktorú sa Ježiš svojím slovom a svojimi zázrakmi od začiatku usiloval do nich dostať, v nich udržať a rozmnožiť. Vstal teda, aby novým zázrakom zachránil to najvzácnejšie, čo v nich hynulo – vieru.

Búrky bývajú nepríjemné, ale niekedy veľmi užitočné. Keď nás občas zastihnú na mori života, nútia nás volať na Pána, na ktorého tak ľahko zabúdame, keď nám ide všetko dobre. Ich hlavným cieľom je naučiť nás veriť, že ak nám On určil cieľ, postará sa o všetko, čo nás k nemu dovedie. Ak sme na ceste, ktorú nám On naznačil a prepadá nás nejaké to vlnobitie, nemali by sme sa teda poddávať strachu. Či vari pochybujeme o jeho prítomnosti? Nemali by sme. Je všade s nami a vždy pripravený v čas utíšiť všetko v nás i okolo nás. Len mu povedzme, čo sa s nami deje. Ale nie bez viery, nie tak nervózne, ako mu to v tomto prípade povedali apoštoli.

V jednom mestečku vo výške striech domov povrazolezec predvádzal svoje krkolomné kúsky. Artista tlačil fúrik po lane z jednej strany ulice na druhú. Diváci, plní obdivu, ocenili číslo hlasným potleskom. Vtedy sa povrazolezec opýtal prítomných, či mu veria, že sa s týmto fúrikom otočí na lane a vráti na druhý koniec ulice. Rečnícka otázka bola odmenená búrlivým smiechom. Umelec sa však neuspokojil s takouto odpoveďou, našiel si očami jedného pána v zástupe a jeho sa spýtal: „Veríte tomu skutočne?“ „Ale samozrejme,“ odpovedal rýchlo opýtaný. „Tak poďte sem hore a sadnite si do fúrika,“ povedal artista. Medzi divákmi zavládlo všeobecné zahanbenie a ťaživé ticho.

A čo my? Sme ako apoštoli maloverní, plní strachu? Alebo veríme, že všetko riadi najlepší vládca, že všetko je v najlepšíh rukách? Pravá viera vie, že moc nad nami nemajú ani vietor a vlny, ani ľudia, ale jedine Boh.

Pane, z tvojej vôle sme na mori života a máme sa dostať na druhý breh. Vieme, že to nebude bez búrok. Neušetril si od nich ani svojich najbližších. Počítame teda s nimi, Pane, ale aj s tvojou pomocou. Nech vo chvíľach, keď zaduje nebezpečný vietor, veríme vždy v silu tvojej moci, nie v silu svojej slabosti.

Amen.